Він спить останнім сном давно.
Він спить останнім сном.
Над ним був висипаний горб
І дерен ліг кругом.

Покрила посивілий чуб
Земля, як чорна ніч;
У дні бенкетів молодих
Він вився аж до пліч.

Він білий, наче піна хвиль,
Що б'ється об граніт.
Уста, охочі до розмов,
Скував могильний лід.

І щоки у мерця бліді, —
Так з недругів лихих
Бліднів усякий в час, коли
Вривався він між них.

Не важко грудям, хоч землі
Багато налягло,
Черв'як, не боячись його.
Повзе через чоло.

Невже він жив і меч носив
На те, щоб в час імли
З пустелі на курган його
Зліталися орли?

Хоч він оспіваний не раз
Співцем і пастухом,
Та співом — спів, життя — життям!
Він спить останнім сном.

1830